

MK saját csoportjának, a Kaktusznak Sátrak valahol című előadása követte Juszcák Zsuzsa és Seregley András rendezésében. Az előadásokat beszélgetés követte az alkotókkal, melynek moderátora Regős János volt.

A nap második felében neves szakemberek osztották meg a résztvevőkkel gondolataikat. Kis Tibor a Weöres zsűri működésének nehézségeivel, kardinális pontjaival kapcsolatos észrevételeit mondta el, Szakall Judit a Weöres elmúlt 25 évének egy-egy emlékezetes pillanatát kiemelve elevenítette fel a rendezvény múltját, Honti György indulatoktól sem mentes felszólalásában a Weöres megújítását célzó törekvések hiányáról beszélt, Hajvert-Lódi Andrea a vajdasági magyar gyermekszínház utóbbi évekbeli sikertörténetének elemeit foglalta össze, Józsa Kata a hosszú évek óta magas színvonalon megvalósuló kecskeméti megyei fordulók titkát osztotta meg velünk, Körömi Gábor pedig a múlt évben végzett kérdőíves kutatás eredményeit – a kutatás részletes eredménye olvasható a DPM 54. számában – mutatta be röviden az érdeklődőknek.

Az előadásokat Regős János moderálása mellett a felmerült témákkal kapcsolatos kerekasztalbeszélgetés követte. A szakmai napot Kaposi László, az MDPT elnöke és Varju Nándor elnökségi tag zárta. Kaposi László a gyermekszínház-rendező képzés égető hiányáról, a képzés akkreditálásának lehetőségeiről, illetve a jövő évi Weöres előkészítésének egyes részleteiről beszélt. Varju Nándor pedig a soron következő Weöres megyei és regionális fordulónak már meglévő időpontjait ismertette, illetve a szervezésbe bekapcsolódott partnereket mutatta be a hallgatóságának.

Az előzetes regisztrációhoz viszonyítva kevesebb érdeklődőt vonzott a rendezvény, ezzel együtt érdemes rögzíteni, hogy az ilyen és ehhez hasonló eseményekre szükség van. Fontos, hogy tudjunk egymásról, hogy tudjuk rögzíteni, hol tartunk, mik az elvégzendő ügyeink, fontos, hogy legyen lehetőség a találkozásra, hogy kibeszélhessük közös dolgainkat a Weöres és a gyermekszínház még jobbá tételének érdekében. (VN)

PRÓBA – JÁTÉK

A Magyar Drámapedagógiai Társaság a Weöres Sándor Országos Gyermekszínház Fesztivál kiegészítő programjaként 2015-től képzőművészeti pályázatot hirdetett gyermekszínházoknak. 2016-ban ez a pályázat kiegészült egy emlék-pályázattal, melyben arra kértük a régi gyermekszínház csoporttagokat, hogy írjanak színházról, hogy számukra mit jelent a színház. Külön levélben megkerestük a hazai gyermekszínház nagy öregjeit, hogy írjanak, üzenjenek a ma gyermekszínházaiknak.

2017-ben is meghirdettük a pályázatot, melynek záró kiállítására az Országos Gyermekszínház Fesztiválon került sor 2017 júniusában a pécsi Zsolnay Kulturális Negyed E78-as épületében.

Ma már mindenki hirdet képzőművészeti pályázatot. Mi sem egyszerűbb program, mint kiírni egy rajzpályázatot, majd a beérkezett alkotásokból kiállítást rendezni, és kész, legyen szó a fecskék vándorlásáról, a környezettudatosságról, vagy a mohácsi csata évfordulójáról. A Magyar Drámapedagógiai Társaság elsősorban színház csoportoknak hirdette meg pályázatát, a Weöres Sándor Gyermekszínház Fesztivál programjának részeként „Próba-Játék” címmel. Arra kértük a gyerekeket és a csoportvezetőket, hogy ebben a művészeti ágban meséljenek munkájukról, hogy mit jelent számukra a színház, milyen pillanatokra emlékeznek vissza szívesen a csoport életéből a közösségformálástól a próbákon keresztül egészen az előadásokig. Az alábbi témákat ajánlottuk meg a pályázat kiírásában: *a színház és én, szerepek – helyzetek – gyerekek, hangulatjelentés a próbáról, hétköznapi küzdelmeink és sikereink, ünnepi pillanatok.*

A képzőművészet mint társművészet egyébként is közel áll a drámapedagógiához, számos alkalommal tudunk kapcsolódási pontot találni a színház és a vizuális kifejezőmód között. A történet fordulópontját, kimerevített pillanatát, fontos állomásait a színház is szokta tablókban ábrázolni, így az állóképek, mint a sűrítés eszközei már csak papírra vagy fotópapírra várnak. A csapatépítésben, a közösségformálásban is fontos szerepet tölthet be a közös alkotás, egy csoport belső szerződése, egy-egy bemutató, tábor, kirándulás rajzos, fényképes emléke is megjelenhet a próbaterem falán, vagy éppen a WSO kiállításain.

Korunk modern technikai vívmányait és a csoportok kreativitását felhasználva nem csak rajzokat, festményeket, hanem fotómontázst, nemezelte képet, dobozszínházat, képregényt és videós bemutatót is kaptunk. 2016-tól az országos fesztiválra bejutott csoportoktól külön kértünk ilyen bemutatókat.

Szeretném kiemelni a pályázat „nem verseny” jellegét. Az alkotók valamennyien oklevélben részesültek, s csak az aktuális kiállító tér (Szekszárdon a Babits Kulturális Központ, Debrecenben a Csokonai Színház és Pécsen a Zsolnay Kulturális Negyed) szabta meg a kiállítható művek mennyiségét.

Kaptunk alkotásokat Budapest több iskolája mellett az alábbi településekről: Dévaványa, Érsekudkert, Fegyvernek, Fót, Gödöllő, Ikrény, Kistokaj, Nyergesújfalu, Putnok, Salgótarján, Sirok, Szolnok, Tatabánya és Veresegyház, érkezett pályamunka határon túli településekről is, Szabadkáról és Ipolyságból. Köszönjük az alkotásokat, ígérem, vigyázni fogok rájuk.

A pályázat kiírásában és lebonyolításában az elmúlt három évben több kollégám is segített. Egervári György, Füsi Anna, Geisbühl Tünde és Körömi Csenge nélkül nem jöhetett volna létre egy kiállítás sem, köszönet érte. Jelmondatunk mindig az volt, hogy tegyük színesebbé a fesztivált. Úgy gondolom, ezt a célját a Próba-Játék pályázat el is érte. (KG)